

Een berg werk, deel 2

📷 door Theo Grootens

🗨️ door Hans van de Ven

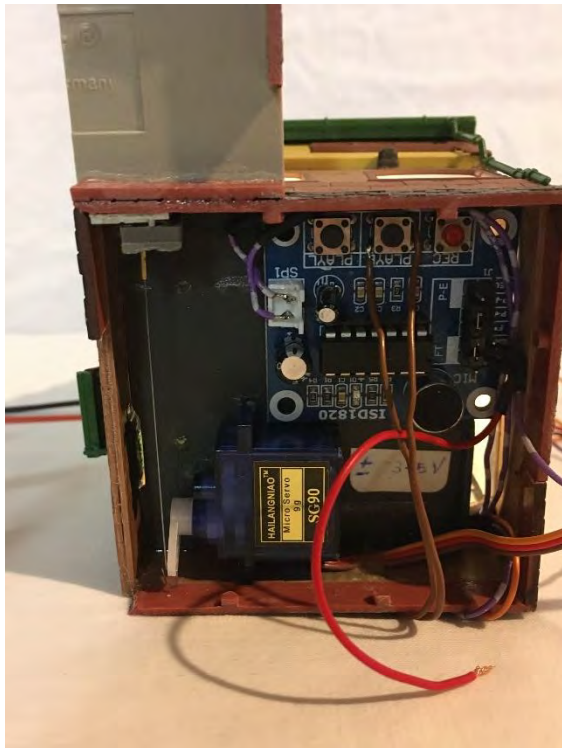
Al die kronkelende straatjes, nauwe steegjes, doorsteekjes en stoepjes, wat zal ik zeggen? Het houdt me van de straat, nietwaar. En dat is goed te zien in mijn bergdorp. Want, even rekenen, het is alweer een maand of drie geleden dat ik de eerste rondleiding gaf en ik ben blij jullie de vorderingen sinds die dag te kunnen laten zien. Op pad dus maar. We waren bij de fietsenmaker gebleven. De tweewielerspecialist heeft zijn grootste wens in vervulling zien gaan; naast en achter de winkel is een mooie werkplaats gerealiseerd. Ook voor bakfietsen, driewielers, lig-, race- en vouwfietsen en uiteraard fatbikes voor de onverharde paden in de omgeving. Tijdens ons vorige bezoek hield het reisbureau nog open huis, niet zozeer om de verkoop te sti-

muleren, maar vanwege het feit dat een buitenmuur en een dak ontbraken. Intussen zitten de medewerkers er warmpjes bij, klaar om reisjes, dagtripjes, hotelovernachtingen en zesgandiners te boeken.

Vorbij de fietsenwinkel buigt de weg af naar rechts. Aan de overkant van de straat, we zijn inmiddels dus aanbeland bij de tweede rij gebouwen helemaal links, staat een huis dat nog helemaal beschikbaar is voor woonbestemming. Het dorp kent geen winkelleegstand, maar er is dus kennelijk ook nog geen ondernemer die in dit pand op de begane grond zijn nering wil beginnen. Daarnaast zetelt apothekhoudende huisarts Werner Holste. Onthoud dit naam, want het zal niet lang meer duren of het Regionaal Tuchtcollege zal zich uitspreken over zijn afkeurenswaardige behandelwijze, zo pal voor het raam. Voor wie dit niet afschrikt: op het naamschild staan de afspraaktijden. Dokter Holste heeft een eigen parkeerplaats, waarop in een later stadium zijn VW Kever,

voorzien van blauw zwaailicht, zal klaarstaan om uit te rukken bij calamiteiten. Het ronde stukje muur is afkomstig van het kasteel.

Even verderop zien we dan eindelijk de Biergarten en toegegeven: hier is ie gekoppeld aan een van de fraaiste gebouwen uit het dorp. Op het terras wordt uiteraard vlot bediend, maar ook de klandizie binnen heeft daarover geen klagen. En de eigenaar heeft het goed bekeken, hij hoeft de stoelen en tafels 's avonds niet binnen te halen. Zodra er onraad dreigt komt de waakhond luid blaffend uit zijn hok. Kwestie van een servootje en een kleine geluidsmodule. Zou het ook nog helpen dat het pand, voordat ik het fors verkleinde, oorspronkelijk de functie politiebureau had? En nu zijn we aanbeland bij het deel van de berg dat nog bouwrijp gemaakt moet worden. Er is plek voor een stuk of vijf, zes gebouwen. Die mogen van de welstandscommissie niet te hoog worden, omdat ze anders het uitzicht op de kabelbaan naar het kasteel zouden belemmeren. Bij het inrichten van de panden zal beslist nog gebruik worden gemaakt van de resterende interieurtjes van Faller, Kibri of Vollmer. Dat bevat meubilair uit woon- en slaapkamer, keuken, werkplaats en kantoor. De belangrijkste vraag wordt: welke middenstanders vormen nog een zinvolle aanvulling op het palet aan winkels? Misschien is het goed daarbij te bedenken dat tot op heden de beslissingen vooral door mij zijn genomen en dus uit het brein van een man kwamen, maar ook bepaald zijn door de mogelijkheid er interieurtjes voor te maken.

Want waar vinden vrouwen hun favoriete modewinkels en waar kunnen ze eindeloos schoenen passen? Ook wijst marktonderzoek uit dat er zeker kansen liggen voor een

drogist en een meer exclusieve parfumerie. Maar... als ik dat moet omzetten in een interieurtje wordt een schoenmaat 42 in H0 iets van 3 mm. Dat is niet meer goed te zien, laat staan te maken. Van een parfumflesje blijft dan helemaal niets meer over. Een plaatje van internet plukken, verkleinen en tegen een winkelruit plakken is dan net niet wat ik wil. Helaas moet ik dus de vrouwen die naar hun favoriete winkels vragen verwijzen naar de grote stad. Gelukkig is er wel een goede treinverbinding.

Iets waar ik mij al een tijdje aan stoorde was de afmeting van de keurslager met Gasthof. Dat bouwwerk is in verhouding te groot en dus gaat het weg. Gelukkig heb ik nog een vergelijkbare bouwdoos die ik smaller en minder diep maak, ook geef ik het een andere gevel voor de slagerij, met meer glas zodat je beter naar binnen kunt kijken. We zijn nu aangekomen op een punt waar het lastig wordt de nog beschikbare ruimte optimaal, zinvol en logisch in te vullen. Om een goed beeld te krijgen begin ik de reeds bestaande panden hun definitieve plaats te geven.

Hier en daar een beetje schuiven om een weg iets breder te maken of om juist een pad te creëren. Pas als alles is ingevuld kan ik de beschikbare openbare ruimte invullen en aankleden. Met styropor, papier-maché en gips moet de gewenste vorm worden gemodelleerd. Daarna de bestrating, compleet met trapjes en stoepen, maar ook openbaar groen in de perkjes en natuurlijk straatverlichting. Dat is een klus die ik van boven naar beneden ga aanpakken.

Je herinnert je vast nog wel dat ik nu nog van beneden naar boven werk. Gaandeweg kwam ik tot de conclusie dat het achterin liggende straatje iets lager moest komen te liggen. Dus ging het schraapmes in de styropor. Een peulenschil. Maar ja, na het uitgraven zaten van de betreffende huizen (de fietsenwinkel, reisbureau en machinewerkplaats) de achterdeuren veel te hoog. Ik heb overwogen om er trapjes voor te fabriceren, maar heb uiteindelijk bij de ene gevel een erker geplaatst. De deur geeft nu dus toegang tot een heerlijk plekje om een boek te lezen of het winkelende publiek te observeren. Het andere pand kreeg gewoon een nieuwe achtergevel. Bij het laatste huis fabriceerde ik een balkon. Moeder is bezig met het ophangen van de was. Over de reling hangt een Preiser-wasrekje met bijpassende frisse kleding. Met houtlijm stug gemaakt ijzergaren zorgt voor een paar extra waslijnen. Mama wordt trouwens even afgeleid door haar peuter. Kortom, geslaagde aanpassing. Iets tē goed wellicht, want deze leuke scène komt aan de achterkant van het huis en zal dus verder onopgemerkt blijven. Gelukkig heb ik nog een tweede exemplaar van dit balkon en kan ik de plaatselijke huisarts blij maken met deze aanpassing van hun woning. O, nu zie ik het zelf ook: de vrouw op het balkon is de echtgenote van dokter Holste!

En nogmaals: je zult als toeschouwer de achtergevels niet te zien krijgen, maar ik stelde er toch eer in om het beeld ook vanaf die zijde compleet af te werken. Geen bordkartonnen blinde muurtjes dus. Lager gelegen liggen de al eerder bekeken panden van de pizzeria, reisbureau en fietsenwinkel. Door de hoogteverschillen ontstaan soms misrekeningen. Bij de Italiaan was aan de eerste verdieping een professionele afzuiginstallatie bevestigd, maar die kwam bij de hoger wonende plaatsgenoten toch teveel op neushoogte. Je kent dat wel, burgerprotest volgde, de politiek ging zich er mee bemoeien en de pizzabakker heeft bakzeil gehaald.

In het straatje hogerop was rechts van de speelgoed- en treinenwinkel nog een vrij perceel. Maar met het plaatsen van om het even welk pand zou een eventuele doorgang als mogelijkheid verdwijnen en dus onverbiddeijk een doodlopende weg het gevolg zijn. Tot ik een kleine ruïne met poortje ontdekte (Faller 130291) die ik uitstekend kon gebruiken als onderdoorgang. Daar zullen de fietsers en wandelaars, die toch al zo moeten zwoegen op de klimmende weggetjes, blij mee zijn! Ik ga er denk ik wel een verkeersbord bij plaatsen dat het voor auto's verboden is om in te rijden. Echt, het is veel te nauw. Een VW Kever uit de jaren 30 kán er precies door, maar dan moet ie onderweg niet zijn richtingaanwijzer uitklappen... Wist je trouwens dat ze die dingen in Vlaanderen pijlpinkers noemen? De ruimte boven de poort, die overigens binnenin prachtig gestucte wanden met authentiek vakwerk heeft, is gehuurd door de plaatselijke kunstenaars. Hopelijk zijn de schilder en de beeldhouwer voldoende getalenteerd, want het aanwezige naaktmodel verdient het. Helaas: daar is geen scherpe foto van voorhanden. Zowel voor de artiesten als de belangstellende voorbijganger heb ik het atelier van voldoende kunstlicht voorzien. Wie zijn blik op straatniveau houdt ziet nog een garagebox die in de rotsen is uitgehouwen. Er zit zelfs ledverlichting in.

De bebouwing met doodlopende steegjes en nauwe doorsteekjes zorgt er wel voor dat ik jullie heen en weer moet laten lopen maar we waren gebleven bij het restaurant met Biergarten. Als we daar weer de straat oversteken komen we bij de snackbar met op de eerste verdieping een dansschool. Vanzelfsprekend heeft de dansleraar voor kleurige verlichting gezorgd. Jammer dat de ramen dicht zitten, anders hadden we wellicht de tonen van een welluidende tango kunnen opvangen. Het aangrenzende pand is ook nog helemaal beschikbaar voor woonbestemming. Vervolgens komen we bij een volledig vrijstaand pand. In dat huis met arcaden is een boekhandel gevestigd met veel printwerk als interieur. BÜCHER staat ook met kapitalen op de gevel. Een klant heeft al gevonden wat ie zocht en rekt zojuist ongetwijfeld cash af bij de retro kassa. De mevrouw met een hippe groene baret snuffelt nog volop bij een van de leestafels. Een Preiser die af-fabriek zwaaide met een zakdoek is getransformeerd in een klant die reikt naar een boek. Ik zeg: even lekker lezen. Een momentje rust tussen al het bouwen door. Hier sluit ik af met een aantal plaatjes. Tot over drie maanden!

timmerwerkplaats

boekhandel

straatje

lekker, pizza!

pizzeria met bling-bling langs de gevel

de fietsenzaak

de barbier

de bloemist

een deel van de supermarkt

